

Cara Hunterová

Sedmý případ inspektora Fawleyho

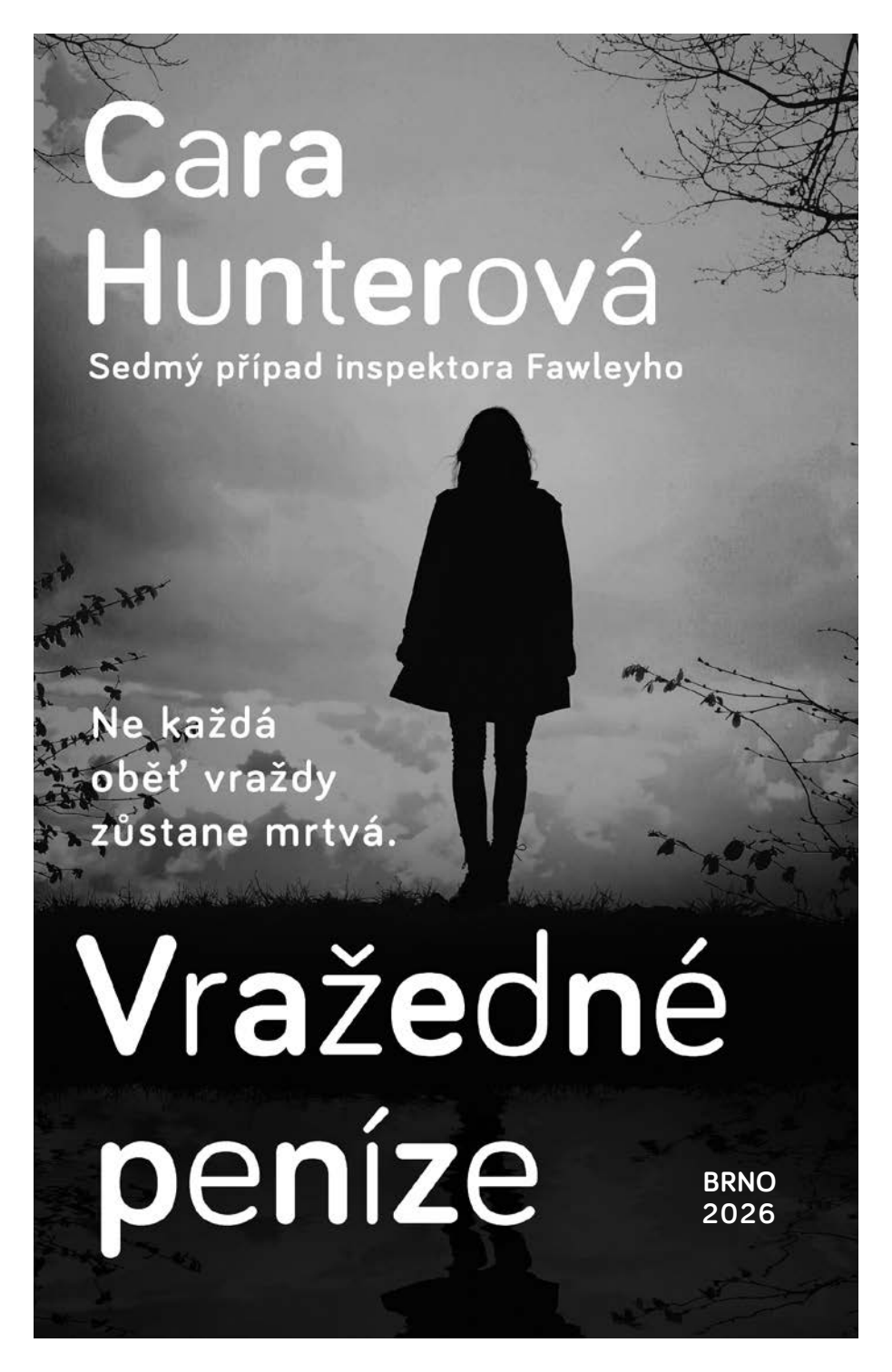
Více než
1 milion
prodaných
výtisků
série

Ne každá
oběť vraždy
zůstane mrtvá.

Vražedné peníze

HOST

Přeložila
Markéta Polochová

Cara Hunterová

Sedmý případ inspektora Fawleyho

Ne každá
oběť vraždy
zůstane mrtvá.

Vražedné peníze

BRNO
2026

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4
směrnice 2019/790/EU je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Making a Killing

Copyright © Cara Hunter 2025

Descent

Copyright © Cara Hunter 2025

Jacket design by Claire Ward © HarperCollinsPublishers Ltd 2025

Jacket photograph © Joanna Czogala/Arcangel Images

Internal images credit: Shutterstock.com

Scold's Bridle credit: World History Archive / Alamy Stock Photo

Oxford Combined court centre credit: Nigel Francis /

Alamy Stock Photo

Rollright stone circle credit: Ezaa Collection / Alamy Stock Photo

Translation © Markéta Polochová, 2026

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2026

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-3052-6 (PDF)

ISBN 978-80-275-3053-3 (ePUB)

ISBN 978-80-275-3054-0 (MobiPocket)

Pro Sarah

Za vše

V minulých dílech...

Fawleyho vyšetřovací tým

Na začátek *Celé pravdy* jsem poprvé vložila krátkou charakteristiku Adama Fawleyho a jednotlivých členů týmu, abych pomohla čtenářům, kteří se s nimi setkávají poprvé, zorientovat se v postavách. Obdržela jsem množství pozitivních reakcí, a proto jsem se rozhodla svůj krok v každé další knize zopakovat. Navíc momentálně přirozeně došlo k větší časové prodlevě než mezi šestým a sedmým dílem série: *Vytoužená smrt* končila v roce 2018, tato kniha začíná v létě roku 2024, a tak máme všichni co dohánět...

JMÉNO	DETEKTIV ŠÉFINSPEKTOR ADAM FAWLEY
VĚK	52
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANO, MANŽELKA ALEX, 50, PŘÁVNÍČKA, PRACUJE V OXFORDU.
DĚTI?	FAWLEYOVI MĚLI DESETILETÉHO SYNA JAKEA, KTERÝ SI V ROCE 2016 VZAL ŽIVOT. OBA RODIČE TO ZNIČILO, DOMNÍVALI SE, ŽE UŽ NIKDY NEBUDOU MOCT MÍT DALŠÍ DÍTĚ. NAVZDORY VŠEM PŘEDPOKLADŮM VŠAK ALEX ZNOVU OTĚHOTNĚLA A NYNÍ MAJÍ KRÁSNOU DČERKU LILY ROSE, KTERÉ JE ŠEST LET.
OSOBNOST	INTROSPEKTIVNÍ, VŠÍMAVÝ, INTELIGENTNÍ. JE MU JEDNO, ŽE ALEX VYDĚLÁVÁ VÍC, A KDYŽ SI VEZME VYSOKÉ PODPATKY, JE VYŠŠÍ NEŽ ON. MÁ SKVĚLOU DEDUKCI A HROZNĚ NERAD NĚKOMU PODLÉŽÁ, ABY SE VYPRACOVAL, NA TO HO NEUŽÍJE. JE SOUCITNÝ A FÉROVÝ, ALE MÁ I ŠPATNÉ VLASTNOSTI: DOVEDE BÝT NETRPELIVÝ A VZNĚTLIVÝ. VYRŮSTAL NA PONURÉM PŘEDMĚSTÍ SEVERNÍHO LONDÝNA. JE ADOPTOVANÝ, NA COŽ PŘIŠEL ÚPLNOU NÁHODOU — RODIČE SE O TOM PŘED NÍM DODNES NEZMÍNILI. NESLEDUJE TELEVIZNÍ KRIMINÁLKY (ZLOČINU MÁ DOST V PRACOVNÍ DOBĚ), POSLUCHÁ OASIS, BACHA A ROXY MUSIC (ALEX MU JEDNOU ŘEKLA, ŽE VYPADÁ JAKO BRYAN FERRY, NA COŽ OPÁČIL: „KÉŽ BY.“). KODBY CHOVAL ZVÍŘE, VYBRAL BY SI KOČKU (NIKDY ALE ŽÁDNOU NEMĚL). Z VIN MÁ NEJRADEJI MERLOT, Z JÍDEL ŠPANĚLSKOU KUCHYNI (AŽ PŘÍLIŠ ČASTO SE OVŠEM LÁDUJE PIZZOU). JEHO OBLÍBENÁ BARVA — SVĚTE, DIV SE — JE MODRÁ.

JMÉNO	DETEKTIV INSPEKTOR GARETH QUINN
VĚK	42
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NAVZDORY SVÉ PUVĚSTI CELOŽIVOTNÍHO HOLKAŘE SE BĚHEM DOBY, KDY JSME HO NEVIDĚLI, OŽENIL. JEHO ŽENA MAISIE POCHÁZÍ Z BOHATÉ RODINY S OBROVSKÝM DOMEM V BOARS HILL.
OSOBNOST	DOMYŠLIVÝ, AMBICIÓZNÍ, HEZOUN. PRO JEHO POPIS FAWLEY POUŽÍVÁ FORMULACE JAKO „DOKONALE PADNOUCÍ OBLEK A DVOUDENNÍ STRNIŠTĚ“ NEBO „PO FUNKCI DETEKTIVA SERŽANTA ŠEL JAKO SLEPICE PO FLUSU – NA VTERINU NEZAVÁHAL, CHTĚL SE BLÝSKNOUT“.

JMÉNO	DETEKTIV SERŽANT CHRIS GISLINGHAM
VĚK	49
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANO, MANŽELKA JANET
DĚTI?	BILLY, OSM LET
OSOBNOST	VESELÝ, SRDEČNÝ, SLUŠNÝ, PRACANT. ZAPÁLENÝ FANOUŠEK CHELSEA. „V SOUVISLOSTI S GISLINGHAMEM OBVÝKLE PADAJÍ VÝRAZY JAKO ‚SILNÝ‘ NEBO ‚ROBUSTNÍ‘, A ZDALEKA NEJEN PROTO, ŽE SE ČÍM DÁL VÍC ZAKULACUJE. KAŽDÁ KRIMINÁLKA POTŘEBUJE ČLOVĚKA, JAKO JE ON. A KDYBYSTE SE TOPILI, PŘÁLI BYSTE SI, ABY ZA ZÁCHRANNÉ LANO TAHAL PRÁVĚ GISLINGHAM.“

JMÉNO	DETEKTIV SERŽANT VERITY EVERETTOVÁ
VĚK	40
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NE, ALE MÁ KOCOURA (JMÉNEM HECTOR)
OSOBNOST	POVÝŠENA NA DETEKTIVA SERŽANTA. V OSOBNÍ ROVINĚ NEKONFLIKTNÍ, V PRÁCI NEKOMPROMISNÍ. SCHÁZÍ JÍ SEBEDŮVĚRA, KTEROU BY VZHLEDEM KE SVÝM SCHOPNOSTEM MĚLA MÍT (ČEHOŽ SI JE FAWLEY VELICE DOBRĚ VĚDOM). „MOŽNĚ VYPADÁ JAKO ČTYŘICETILETÁ SLEČNA MARPLOVÁ, ALE JE TAKY TAK HOUŽEVNATÁ. ANEB JAK VŽDYCKY ŘÍKÁVÁ GISLINGHAM: EV MUSELA BÝT V MINULÉM ŽIVOTĚ BLADHAUND.“

JMÉNO	DETEKTIV SERŽANT ANTHONY ASANTE
VĚK	38
VDANÁ/ ŽENATÝ?	NE
OSOBNOST	BEZPROBLÉMOVÉ STUDIUM, BEZPROSTŘEDNÍ NÁSTUP K POLICII, ZAČÍNÁ U METROPOLITNÍ. MÁ POHÁDKOVĚ BOHATÉ RODIČE, JEHO OTEC JE BÝVALÝ DIPLOMAT V GHANĚ. BĚHEM UDÁLOSTÍ POPSANÝCH V CELÉ PRAVDĚ SE GISLINGHAM DOMNÍVAL, ŽE ASANTE SBÍRÁ USVĚDČUJÍCÍ MATERIÁL PROTI FAWLEYMU, ČÍMŽ MEZI NIMI VZNIKL OSTRÝ SPOR, ALE POZDĚJI SE JEJICH VZTAH UROVNAL. FAWLEY O NĚM ŘÍKÁ: „JE SVĚDOMITÝ, CHYTRÝ, PO TECHNICKÉ STRÁNE SKVĚLE VYBAVENÝ. UDĚLÁ, CO SE MU ŘEKNE, A INICIATIVU PŘEVEZME PŘESNĚ TEHDY, KDYŽ MÁ. PŘESTO JE NA TOM CHLAPOVI NĚCO, CO NEDOKÁŽU ROZKLÍČOVAT. POKAŽDÉ KDYŽ SE MI ZDÁ, ŽE UŽ TOMU ZAČÍNÁM PŘÍCHÁZET NA KLOUB, NEČÍM MĚ ZASKOČÍ.“

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL ANDREW BAXTER
VĚK	45
VDANÁ/ ŽENATÝ?	ANO, ZATÍM BEZDĚTNÝ
OSOBNOST	NÍJAK ANGAŽOVANÝ, ALE SPOLEHLIVÝ. UMÍ TO S POČÍTAČI, PROTO MÁ ČASTO NA STAROSTI TECHNICKOU STRÁNKU VĚCI. „UDĚLANÝ CHLAP V PONĚKUD TĚSNÉM OBLEKU. KOŠILE SE MU MEZI KNOFLÍČKY MALINKO ROZEVÍRÁ. PLEŠATÍ A POPADÁ DECH – TAKŽE NA NEJLEPŠÍ CESTĚ UHNAT SI VYSOKÝ TLAK.“

JMÉNO	ERICA SOMEROVÁ
VĚK	35
VDANÁ/ ŽENATÝ?	SVATBA S DLOUHOLETÝM PŘÍTELEM GILESEM SAUMAREZEM, DETEKTIVEM INSPEKTOREM SLOUŽÍCÍM U HAMPSHIRSKÉ POLICIE, JE NA SPADNUTÍ. V ROCE 2018 JÍ BYLA DIAGNOSTIKOVÁNA RAKOVINA, A PROTO BYLA V DLOUHÉ PRACOVNÍ NESCHOPNOSTI. MOMENTÁLNĚ PRACUJE JAKO MEDIÁTORKA NA MINISTERSTVU SPRÁVEDLNOSTI A POMÁHÁ ZRANITELNÝM OBĚTEM VÝROVNAT SE S VYŠETŘOVACÍM A SOUDNÍM PROCESEM – DĚTEM, MLADÝM LIDEM S PORUCHAMI UČENÍ, OBĚTEM ZNEUŽÍVÁNÍ.
OSOBNOST	JEJÍ PŘÍJMENÍ JE PŘESMYČKOU JMÉNA MORSE – MÁ OSOBNÍ POKLONA NEJVĚŠÍMU OXFORDSKÉMU DETEKTIVOVÍ VŠECH DOB. BYSTRÁ, NEZÁVISLÁ, JEN EMOČNĚ TROCHU KŘEHČÍ, NEŽ BÝVALA.

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL CHLOE SARGENTOVÁ
VĚK	30
OSOBNOST	TVRDÁ, ALE LASKAVÁ, CHYTRÁ, PRACANTKA.

JMÉNO	DETEKTIV KONSTÁBL SARAH STILLWELLOVÁ
VĚK	31
OSOBNOST	DOČASNĚ PŘELOŽENA Z ODDĚLENÍ POHŘEŠOVANÝCH OSOB V READINGU. SEBEVĚDOMÁ, HLOUBAVÁ, PROFESIONÁLKA.

JMÉNO	DOKTOR BRYAN GOW, PSYCHOLOG SE ZAMĚŘENÍM NA PROFILOVÁNÍ ZLOČINCŮ
VĚK	56
OSOBNOST	„FANDA DO ŽELEZNICE, HLAVNÍ OPORA TÝMU NAVŠTĚVUJÍCÍHO HOSPODSKÉ KVÍZY A AMATÉRSKÝ MATEMATIK (NEPTEJTE SE MĚ, JAK TO FUNGUJE, PODLE MĚ JE TO PROTİMLUV).“

Odesílatel: Tarek Osman

Komu: Nick Vincent

Datum: 21. května 2024, 14:05

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Nechvalně proslulí — možný námět

Ahoj Nicku,

rychlá zpráva, než odcestuješ do New Yorku.

Kontaktovala mě nějaká Kelsie Smithová, která sledovala *Kdo zabil Luka Rydera*, a tvrdí, že by měla námět na další sérii. Jo, jasně, já vím, to říkají všichni, ale něco by na tom být mohlo. Ve zkratce: jedná se o vraždu dítěte z roku 2016. Té malé bylo tehdy osm let. Matku odsoudili na doživotí, ale všem, kdo jsou ochotní naslouchat, dodnes tvrdí, že to neudělala.

Netuším, s čím novým by tahle Smithová mohla přijít, ale popisuje to jako „bombu“. Co ty na to? Nestálo by to za prozkoumání?

T.

• • •

Odesílatel: Nick Vincent
Komu: Tarek Osman
Datum: 22. května 2024, 10:13
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Přesně jak píšeš, to do prdele „říkají všichni“. Víme aspoň, co za to chce?

• • •

Odesílatel: Tarek Osman
Komu: Nick Vincent
Datum: 22. května 2024, 10:45
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Nic mimořádného, po mém soudu — zálohu předem a tantiémy. Což ukazuje, že je dobře informovaná. Co jí nabídnout něco málo, abychom si ji zaháčkovali, a mezitím se na to mrknout?

• • •

Odesílatel: Nick Vincent

Komu: Tarek Osman

Datum: 22. května 2024, 12:22

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Re: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Ani omylem, nic jí platit nebudu. Dělej sakra svoji práci, zjisti podrobnosti, a když se ukáže, že to má potenciál, někoho na to nasadíme. Zrovna nasedám do letadla, tak mi zítra něco pošli — všechno, co dokážeš vyhrabat.

• • •

Odesílatel: Tarek Osman

Komu: Nick Vincent

Datum: 23. května 2024, 16:33

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Re: Re: Re: Nechvalně proslulí — možný námět

Takže, zatím se mi podařilo zjistit tohle: Jmenovala se Daisy Masonová a týdný se o ní psalo v celostátním tisku. Tenkrát to přišlo jako blesk z čistého nebe — slušná rodina, hezká čtvrt v Severním Oxfordu. Ta malá — Daisy — jako by z oka vypadla JonBenét Ramseyové. Blondáté vlásy, modré oči, komplet všechno. Vypadalo to na „jednoznačný“ únos, ale nakonec se ukázalo, že to nebude tak jednoduché. Vyklubal se z toho hodně temný příběh, ale než bych ti ho popisoval, přikládám raději výmluvný novinový článek.

Rodiče i po těch letech dál čelí šikaně na internetu, což se ale dá pochopit. A epizoda *Matek-vražedkyň* z roku 2021 ještě přilila olej do ohně.

Smithová nás bude nejspíš přesvědčovat o tom, že Daisyina matka je nevinná, jak ostatně celou dobu sama tvrdí. Akorát že se z ní tehdy vyklubala pěkná mrcha, úplná Cruella de Vil (takže by samozřejmě byla skvělý materiál pro rozhovor, kdybychom se dostali až tak daleko). Taky minulost měla hodně zašmodrchanou — v roce 1991 si hrála se sestrou na nafukovacím člunu, měly nehodu a ta malá ji nepřežila (informaci rovněž přikládám). Obžaloba to samozřejmě u soudu řádně využila a tvrdila, že nejdřív žárlila na sestru a potom stejným způsobem na dceru (navíc se dcera její sestře až neuvěřitelně podobala — jako vejce vejci).

Ve prospěch jejího možného očištění by hrál fakt, že se Daisyino tělo nikdy nenašlo, takže neexistovaly žádné forenzní důkazy. Policie měla hypotézu, kde by se tělo mohlo nacházet (mimochodem dost děsivou), ale přesto ho dodnes neobjevila.

Každopádně to podle mě za trochu času a zevrubnější průzkum stojí. A kdyby ta ženská vážně věděla něco nového...

• • •

Daisy Masonová: Matka shledána vinnou z „krutého a nepochopitelného usmrcení“

Mark Kirby

Jeden z nejsledovanějších soudních procesů loňského roku včera dospěl k šokujícímu verdiktu. Sharon Masonová (39) byla shledána vinnou z vraždy své osmileté dcery, k níž mělo dojít loni v červenci v Oxfordu během maškarního večírku v domě rodiny Masonových. Krátce po půlnoci byla Daisy Masonová nahlášena jako pohřešovaná, ale navzdory televizní výzvě a rozsáhlému policejnímu pátrání zmizela beze stopy.

U Oxfordského královského soudu mimo jiné znělo, že Barry Mason (46) měl několik mimomanželských poměrů a paní Masonová jimi byla tak „nebezpečně posedlá“, že se nedokázala dál chovat racionálně. Navíc u ní propukla silná nenávist k dceři, které její manžel údajně věnoval až příliš pozornosti. V den konání večírku paní Masonová zjistila, že si dcera oblékla kostým mořské panny, místo aby si vzala šaty,

které ji obžalovaná pořídila. Kostým mořské panny v ženě vyvolal vzpomínku na smrt její sestry, a když se k tomu přidal stres z příprav oslavy a ženino podezření vůči manželovi, přestala se ovládat.

Dceru zabila a její tělo odvezla na staveniště k blízké železniční trati, kde ho zahrabala do sutin zbouraného mostu. Tyto kusy kamení byly následně odvezeny a nadrceny, a právě proto nebyly dívčiny ostatky nikdy nalezeny. U soudu se policie spoléhala na forenzní důkazy objevené nedaleko mostu — Daisyin zakrvácený svetřík a mléčný zub, který byl identifikován jako její.

Nařčení ze zneužívání

Paní Masonová se snažila shodit vinu na manžela. Tvrdila, že Daisy sexuální zneužíval a zabil ji, aby jeho chování nevyšlo najevo, ale kamerový záznam z kabiny strojvedoucího vlaku Virgin Cross Country dokázal, že kolečko na staveništi v době, kdy tam muselo být ukryto

tělo, tlačila právě paní Masonová.

Rodinné přátele a známé verdikt ohromil. Soused, který si nepřál být jmenován, řekl, že mu paní Masonová „vždycky připadala chladná a odměřená, přesto by nikoho z nás ani ve snu nenapadlo, že by byla schopná něčeho takového. Všichni jsme v šoku“.

Alison Stevensová, ředitelka Základní školy biskupa Kryštofa, již Daisy navštěvovala, vydala následující prohlášení: „Došlo k té nestrašnější tragédii — Daisy byla chytrá, hezká a oblíbená dívka a měla celý život před sebou. Bude nám moc chybět.“ Paní Stevensová potvrdila, že na školní zahradě byl jako vzpomínka na jejich začku vysazen kvetoucí strom s názvem montanoa neboli Mexican Tree Daisy.

Sharon Masonová byla odsouzena k doživotnímu trestu s minimální délkou pětadvaceti let strávených za mřížemi.

Daily Telegraph, 12. ledna 2017

Když péče skončí vraždou: Proč matky zabíjejí?

Nechvalně proslulý případ Daisy Masonové není zdaleka první vraždou dítěte, k níž došlo náhle a nečekaně. Co si z takových událostí máme odnést?

Gillian Averyová

Rodina Masonových byla dobře zajištěná, úspěšná a — alespoň z pohledu přátel a příbuzných — šťastná. Ale něco se zvrtilo tak šeredně, že osmiletá Daisy Masonová zemřela rukou vlastní matky. Tento čin, známý jako mateřská filicida, není žádnou novinkou — v literatuře se datuje zpět až k Médeie a také viktoriánské romány jsou plné zoufalých žen, které zabijí své dítě. Příčinou bývá stud, chudoba nebo duševní nemoc.

V dnešní době se spouštěčem stává pouze poslední jmenovaná pohnutka. Faktem zůstává, že matky mají tendenci usmrcovat spíše novorozeňata než odrostlejší děti starší šesti let (v případě otců je tomu přesně naopak). Vražda osmiletého dítěte je u matek velice vzácná a často souvisí s potlačeným duševním onemocněním. V průlomové studii z roku 1969 rozdělil americký psychiatr, doktor Phillip Resnick, vraždy dětí rukou matky podle motivace a jednou z pěti postulovaných kategorií je laktální psychóza. K většině úmrtí však dochází vlivem špatného zacházení nebo z nedbalosti. Mnohem kontroverznější a děsivější jsou samozřejmě případy jako Diane Downsová, která v roce 1983 v Oregonu zastřelila jedno ze svých dětí, a těžce

takzvané „altruistické“ zabítí, kdy matka jedná z lásky a v upřímné víře, že dítěti bude jako mrtvému lépe a přestane trádat. A jako poslední a nejvzácnější se vyskytují „zabití ze msty“, k nimž matku vede snaha o potrestání otce dítěte, který má trpět. Často jsou důsledkem rozvodu nebo svěřením dítěte do péče

Sunday Times, 15. ledna 2017

„Bylo to zvrácené. Nesnesla, že Daisy byla hezčí než ona.“ Podle manžela ďábelské vražedkyně Sharon Masonové jeho ženu šířila žárlivost do té míry, že viděla sokyni v lásce ve VLASTNÍ dceři

- Sharon Masonová (39) odešla včera od soudu s trestem pětadvacet let za vraždu své dcery v roce 2016 v jejich elegantním domě v Oxfordu
- Na večírku se ten večer v dceřině kostýmu pohybovala jiná dívka, takže si NIKDO NEVŠIML, že se nejedná o Daisy
- U soudu policie podrobně představila nález zdrcujících důkazů zločinu včetně jednoho z Daisyiných mléčných zubů
- Barry Mason (46) nám po vynesení rozsudku řekl, že se jeho žena přiznala k „odpírání lásky“ dceři, neboť on sám jí věnoval přílišnou pozornost; k dceři prý cítila odpor, protože se jí nepodařilo shodit přebytná kila, která nabrala v těhotenství
- Došlo však k šokujícímu zvratu a ukázalo se, že Barryho Masona vyšetřují kvůli držení DĚTSKÉHO PORNA

MAL ROSBROOK PRO MAILONLINE

ZVEŘEJNĚNO: 17:32, 12. ledna 2017 | AKTUALIZOVÁNO: 20:24, 14. ledna 2017

 139
Přečíst komentáře

V soudní síni Oxfordského královského soudu vypukl ve středu, poté co byla Sharon Masonová odsouzena k doživotí za vraždu své osmileté dcery, chaos. Lidé na ni z galerie pokřikovali nadávky, na ulici pak na odjíždějící vězeňskou dodávku házeli vejce. Detektiv inspektor Adam Fawley před budovou po vynesení rozsudku vyjádřil spokojenost celého týmu s výsledkem procesu a řekl, že se jednalo o náročný případ, ale jejich prioritou bylo od počátku dosažení spravedlnosti pro Daisy.

Přehled dílů 28 >

Obsazení a tvůrčí tým Uživatelská hodnocení

Matky-vražedkyně

TV seriál • 2017 — • TV-PG

Krimi

Záhady

Forenzní psycholožka, doktorka Vonda Flemingová, profileje ženy, které zabily vlastní dítě, a zkoumá motivace tohoto nejtabuizovanějšího trestného činu. Obsahuje dramatické rekonstrukce.

Účinkují Vonda Flemingová Michaela Steinová David P. Ellison

• • •

Epizody >

TOP HODNOCENÍ

Pátek 10. května 2019

S3.E7 • Doma je tam, kde to bolí nejvíc

Sharon Masonová měla na první pohled vše. Pohledného manžela, překrásný domov, dvě báječné děti, ale...

★ 9,6/10

☆ Hodnotit

Databáze IMDb

• • •

RODINNÁ TRAGÉDIE NA DOVOLENÉ

Vic Jardine

Zítřka se z Lanzarote vrací rodina Croydonových poté, co je na vysněné dovolené potkala strašlivá tragédie. Gerald Wiley (52) s manželkou Sadie (46) se před týdnem vypravili na dovolenou na ostrov i se svými dvěma dcerami, Sharon (14) a Jessicou (2).

Pan Wiley byl po třiceti letech propuštěn ze společnosti London Underground a za peníze z odstupného se rozhodl pořídit rodině pobyt, na který jen tak nezapomené. Když došlo k tragédii, všichni si užívali párty na pláži u hotelu, ve kterém bydleli. Dříve to odpoledne se konala soutěž o nejhezčí kostým pro mladší děti a Jessica, převlečená za mořskou pannu, se umístila na prvním místě.

Svědci vypověděli, že počasí bylo dobré a moře klidné, takže ve vodě dováděla spousta dětí.

Jessica se Sharon si hrály v nafukovacím člunu. Krátce po čtvrté hodině si zaměstnanci hotelu uvědomili, že dívky nejsou k nalezení. Až pan Wiley uviděl nafukovací člun na moři, daleko od břehu, a okamžitě spustil poplach. Zaměstnanci hotelu ihned zavolali pomoc a pan Wiley se k dcerám snažil doplavit. Několik dalších rekreantů se pokoušelo pomoci, ale dřív než se k oběma dívkám dostali, člun se vyfoukl a ony se ocitly ve vodě.

Místní zdravotníci se holčičku snažili resuscitovat, ale nakonec museli Jessicu Wileyovou prohlásit na místě za mrtvou. Pana Wileyho, který měl tou dobou angínu, odvezli k ošetření v místní

nemocnici. Sharon Wileyová, žačka Colbournské střední školy, utrpěla drobné oděrky a pohmožděnin.

Pauline Poberová (42) z Wokinghamu celé události přihlížela. „Trhá mi to srdce. Všichni jsme se bavili na pláži — děti se radovaly, všichni byli uvolnění a užívali si to. Jessica byla překrásná, spokojená holčička — jejich andílek. Byla to příšerná tragédie. Moc myslím na Sharon. Když se konečně dostala na pláž, byla silně rozrušená.“

Místní potvrdili, že proudy v tom místě dokážou být zrádné. Od roku 1989 došlo v dané oblasti ke třem utonutím. Pan Wiley včera řekl: „Oba se ženou jsme úplně zdracení. Jessie byla náš dar od Boha. Bez ní bude náš život prázdný — nikdy se přes to nepřeneseme.“

Croydon Evening Echo, 3. srpna 1991

• • •

Odesílatel: Nick Vincent
Komu: Tarek Osman
Datum: 24. května 2024, 11:07
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Daisy Masonová

Tak fajn, беру. Аť se na to někdo mrkne. Ideálně někdo přímo na místě, аť nemusíme platit za letenku.

• • •

Odesílatel: Tarek Osman
Komu: Nick Vincent
Datum: 24. května 2024, 11:45
Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Re: Daisy Masonová

Bezva. Nech to na mně. Někdo mi myslím říkal, že Rob na teď někdy plánuje dovolenou v Británii. Zjistím to. Dvě mouchy jednou ranou a tak.

Adam Fawley

23. července 2024

08:15

„Nemusíš mi číst. Zvládnou to sama.“

Lily si mě měří stejným pohledem jako její matka. Pohledem, který říká: „Vidím ti až do žaludku, ale stejně tě mám ráda.“

Usměju se na ni a ukážu na půlku nesněženého vejce natvrdo na jejím talíři. „Jestli si myslíš, že kvůli tomu přehlédnu, žeš nedojedla snídani, tak to tě bohužel budu muset zklamat. A vůbec, nečtu to tobě, ale sám sobě.“

Kuchyňské dveře za mými zády se rozrazí, Alex vejde dovnitř a vnese do místnosti vůni čerstvě umytých vlasů. V ruce drží toust.

„Budeš mít žaludeční vředy.“

Zakření se. Je to ohraná hláška. „Nemám čas si sedat — o půl desáté mám schůzku a musím Lily zavést do Tvořivé dílničky...“

Lily zvedne oči a dramaticky protočí panenky. „Nenávidím prázdniny! Jestli budu muset ještě jednou kreslit barvou natpatlanou na ruce, začnu ječet...!“

Bože, mít tak znovu šest. Podívám se na Alex a usměju se. „Životní lekce, zlatíčko,“ řeknu, pohladím Lily po vlasech, což sice nesnáší, ale toleruje — asi jako kočka, když ji škrábete na břicho. Akorát že u obou musíte vědět, kdy přestat. „Aspoň vidíš, jaké to je být dospělák.“

„Muset trávit celý den s pitomci a dělat nudné věci,“ zardmolí.

Což, popravdě řečeno, celkem přesně odpovídá popisu mé práce. Věřte mi, protiteroristické má k Jamesi Bondovi fakt hodně daleko. „Přesně. Ale ty to zvládneš. A večer si dáme pizzu.“

Lily se zatváří trochu méně roztrpčeně. Cesta k jejímu srdci odjakživa vedla přes sýr a sacharidy.

„Hezká sekera,“ podotkne Alex a cestou k lednici se přes rameno podívá na mou knihu. „A ty břišáky taky nevypa-
dají zle.“

„To je Beowulf!“ oznámí jí Lily a zvedne ze stolu lžici. „Bojuje s příšerou jménem Grendel. Jen já vím, co se stane.“

Alex předstírá zděšení. „Není to pro šestiletou trochu děsivé?“

„Je to dětská verze,“ odpoví Lily. „Ale já vím, že Grendel žere lidi. Protože to příšery dělají.“

„Dobrá,“ řekne Alex a snaží se nesmát. „Tak v tom případě je asi všechno v pořádku.“

Lily se soustředí na vejce. „Táta taky chytá příšery. Je to jeho práce. Akorát nemá sekeru. Má počítač.“

Alex dcerku políbí na čelo a podívá se na mě. Oči jí jiskří smíchem. „Bez sekery se obejdu. Zato vypracované břišáky, to je jiná.“

Lily si povzdechne a vydá dávivý zvuk. „Fuj, hlavně žádné muckání!“

• • •

O deset minut později se Alex snaží vypakovat Lily ze dveří a já horečně hledám klíčky od auta.

„Přijdeš večer včas?“

„Snad jo. Pokud se nepříhoda něco nepředvídaného.“

Přitáhne si ji k sobě, přivoním k jejím vlasům, cítím kávu, kterou nedopila.

Alex si povzdechne. „Když tohle řekneš, vždýcky se něco přihodí!“

• • •

HESCOMBE

Margaret Collierová se zastaví na mýtině, zůstane tiše stát a naslouchá. V ostružině před ní jemně švitoří střízlík, křovím se prodírají holubi, v závanu větru šustí listí. Někde četla, že Thomas Hardy dokázal pouze na základě ševelení listí ve větru rozlišit jednotlivé druhy stromů. K tomu má ona rozhodně daleko, a přesto by to ráda jednoho dne zkusila. Ale dnes ne. Dnes má na starosti dceřina roztomilého, ale dost náročného labradora a na nic jiného jí nezbývá prostor. Slyší ho, jak se dere křovím a radostně poštěkává. Povzdechne si a doufá, že neobjevil další liščí trus. Minule se ten zápach doma držel několik dní.

Zavolá na něj a proplétá se mezi stromy až na okraj Hescombe Mere. Příští týden tu vodárenská společnost zakáže odčerpávat vodu, a když si teď žena nádrž prohlíží, přesně chápe proč. Na této straně břeh strmě klesá do vody, zato pozvolné sešíkmení na opačném konci připomíná rozpraskaný beton. Hejno racků se brodí v ustupujícím pruhu bahna. Margaret se otočí a vydá se po pěšině, která by za normálních okolností lemovala vodní hladinu. Pes se žene vpřed, uši mu vlají. Přestože žena ví, že vyjednávání se psy má asi stejný efekt jako vyjednávání s politickými kariéristy, dá tomu šanci.

„Flynn! Flynn? Kde jsi? Ne abys vběhl do vody!“

Pozdě. Pes se daleko před ní ráchá v mělkém blátě, po chvíli se však tryskem rozběhne zpátky k ní. Margaret napadne, že jeho výcvik konečně přináší výsledky, ale to se plete. Flynn nese něco v tlamě. Přirítí se k ní, spokojeně jí zabrzdí u nohou, vrtí ocasem a dívá se na ni oddaným psím pohledem, protože byl přece moc hodný, no ne?

Margaret ví, že za „dárky“ by člověk měl být vděčný (Nebo to platí o kočkách? Není si jistá), ale radost z téhle nechutné věci vážně nedokáže ani předstírat. Už jen z toho puchu se jí zvedá žaludek.

Flynn si lehne na přední tlapy, štěká a šťouchá do toho čumákem. Proč psi tak milují boty?

„Děkuju, Flynn, ale myslím, že by tomu bylo líp tam, odkud jsi to přinesl, co ty na to?“

Po těch slovech žena vytáhne z kapsy sáček na psí exkrementy, neochotně tu věc uchopí mezi palec a ukazováček a zvedne ji ze země. Snaží se příliš nesoustředit na hnusnou slizkou hmotu uvnitř. Na poslední chvíli se vzpomíná na Flynnu, který si myslí, že s ním chce hrát „najdi a přines“, chytí za obojek a drží ho u sebe. Teprve pak se natáhne a odhodí předmět co nejdál do vody.

„Tak fajn,“ řekne. „Jde se domů.“

Otočí se a vydá se zpátky po cestě, kterou sem přišla, podél vody a nahoru po břehu. Vtom ji zaujme bříza a na ní obrovský trs sírovce, kterého si nikdy dřív nevšimla. Proto jí chvíli trvá, než si uvědomí, že pes zase zmizel.

„Flynn? Kde jsi?“

Nic.

Žena lehce znejistí — pes není její a ona by nerada, aby došlo k nějakému neštěstí v době, kdy ho hlídá —, a tak pospíchá zpátky a pořádně se jí uleví, když z nedalekého houští

za tím příšerným starým dubem, o kterém všichni neustále mluví, uslyší vrčení a čenichání.

Znovu na Flynna křikne, ale pes ani teď neuposlechne. Což ji štvě, protože není oblečená na to, aby ho táhla křovím. Z praktických důvodů si nasadí rukavice a prodere se ostružiním na mýtinu za dubem. Strom se nad ní sklání, kmen rozpůlený, prastaré větve zkroucené do stran jako prsty, které se po ní natahují.

Margaret uvidí, že Flynn za něco vši silou tahá. Vyrazí směrem k němu, ale pak se na místě zastaví a zamračí se. Není sice žádná botanička, ale tohle se jí nějak nezdá. Pod nohama jí křupe vrstva letitých uschlých skořápek žaludů a mezi nimi tu a tam raší šedozelený lopuch. Jenomže místo, v němž se hrabe Flynn, je obrostlé čerstvými zelenými kopřivami. A nejen to — připomíná lehce vyvýšené záhony, jaké má doma. Tak pravidelné, tak dokonale čtyřhranné. Navíc ty rozměry — délka i šířka — člověk by si pomyslel, že to je...

Flynn naposledy mocně zatáhne a zakymácí se, ale svou odměnu konečně svírá v tlamě.

Ženin křik vyplaší všechny holuby v okolí.

• • •

OXFORD

„Nevidělas moje tenisky? Potřebuju je na trénink.“

Janet Gislinghamová klečí na všech čtyřech a věnuje se pračce, která si už zase postavila hlavu. „Netuším, kde jsou, Billy. Kam jsi je dával naposledy?“

Billy se zamračí. „Tam už jsem to zkoušel. Někdo mi ji musel někam schovat.“

„No, já to nebyla.“ Janet zabouchne dvířka pračky, zvedne hlavu a konečně se začne soustředit. „Počkat, řekl jsi ‚ji‘?“

Billy přikývne.

„Takže jsi ztratil jenom jednu botu?“

Chlapec se zatváří trochu rozpačitě. „Promiň, mamí.“

„Ale no tak vážně, Billy, kdo ztratí jednu botu?“

Billy pokrčí rameny. „Neudělal jsem to schválně.“

Janet vstane. Ucíť bolest v kolenou.

„Pojď, půjdeme za tátou a uvidíme, jestli se mu ji nepodaří najít. Koneckonců je přece detektiv.“

• • •

HESCOMBE

Detektiv seržant Triona Bradleyová si dřepne vedle kolegyně z výjezdovky. „Tak jo, Markeyová, co tu máme?“

„Starej dobrej mělkej hrob,“ odpoví žena a sedne si na bok. Horní vrstva hlíny už byla pečlivě odstraněna z většiny plochy, ale v místech, kde dřepí, se nachází hlubší a nepravidelná díra. Bradleyová zahlédne světlý odlesk kostí i chomáč tmavých vlasů.

„Za nález prej můžeme děkovat jednomu čoklovi.“

„Aha, takže psí detektor,“ přitaká Bradleyová s pousmáním. „Co bychom si bez nich počali.“

„Zjevně tady čenichal a ryl čumákem v hlíně, a když ho odtud majitelka přišla odtáhnout, všimla si týhle úhledně navrstvený hromádky hlíny ve tvaru hrobu.“ Markeyová se ušklíbne. „Tlející ruka už byla jenom taková třešnička na dortu.“

Bradleyová přikývne. „Máš tušení, jak dlouho tady to tělo leželo?“

„Patolog by měl mít hrubej odhad. Slíbil, že pitvu provedou hned zítra ráno. Ale pokud se ptáš, jestli je to Ellie...“

Jistěže se ptá. Kdo jiný by to mohl být? Studentka druhého stupně střední školy v Cheltenhamu, která si jednoho večera vyrazila ven s přáteli a domů se už nevrátila. Trocha neškodné bujaré zábavy s tragickým koncem. Dívčina bystrá tvář se sebejistým výrazem na ni od té doby hledí z nástěnky oddělení vražd policie South Mercia, ale navzdory veškerému úsilí a rozsáhlému pátrání se od prvního dne řešení případu neposunuli ani o píd'. Jestli je to ona... Strašné, přemýšlet o nálezů těla jako o „pokroku“, ale pro policistu tělo představuje důkazní materiál, ačkoli rodinu připraví o veškeré zbytky naděje.

„Nedopust', aby se detektiv inspektor Tateová nechala unýst,“ pokračuje Markeyová. „Ale porost by moh odpovídat hrobu vykopanýmu přibližně před měsícem. Když se půda prokypří, vždycky nejdřív vyraší kopřivy.“

„Člověk se každý den naučí něco nového.“

Markeyová se usměje. „Znám jednoho botanika na Birminghamský univerzitě, poptám se. Ale jak říkám: než začnete pálit do plnejch, počkejte si na pitvu.“

Bradleyová se narovná a rozhlédne se kolem. Mýtina je posetá žlutými policejními značkami a působí jako ponurá verze pohádky *O Jeníčkovi a Mařence* pro dospělé.

„U tý zadní ležela ta ruka,“ podotkne Markeyová. „Kdyby sis říkala, proč je tak daleko a bokem od ostatních, tak náš čtyřnohej přítel nechtěl svůj úlovek pustit, což je pochopitelný. A tamhle ta značka? Tak u tý z ruky odpadla zápěstní chrupavka.“

V horní části svahu sedí na ležícím kmeni žena ve středním věku a snaží se uklidnit rozjívěného labradora. Je sinalá, výsledný dojem ještě umocňuje její jasně červené tričko.

Zbytek svahu vypadá jako vystřížený z televizní kriminálky. Modro-bílá páska, pět šest pochůzkářů podrobně pročešává okolí. Večer je všichni uvidí ve zprávách.

Bradleyová se otočí zpátky k Markeyové. „Jak dlouho to potrvá?“

„Vykopat tělo? Dva kolegové už jsou na cestě, ale stejně několik hodin. Takže pokud máš ještě něco jinýho na práci...“

Bradleyová zavrtí hlavou. „Ne. Nic, co by nemohlo počkat. Budu v autě.“

• • •

GloucesterLive

Středa 24. července 2024 | Naposledy aktualizováno 9:18

Tělo nalezené v lesích: Je to Ellie?

Aktuálně

Amy McGrathová

Uložit

Policie South Mercia doposud odmítá komentovat variantu, že by tělo nalezené v Hescombe Woods mohlo patřit pohřešované dospívající dívce Ellie Harbenové z Gloucestershiru. Místní pejskařka včera v brzkých ranních hodinách v lese objevila mělký hrob. Spustila se rozsáhlá policejní akce. Obyvatelé dané oblasti zaznamenali na blízkém parkovišti přítomnost několika policejních vozů a forenzní dodávky.

Ellie Harbenová (19) zmizela 23. června po oslavě letního slunovratu ve společnosti několika kamarádek, konané na místě zvaném Rollright Stones, vzdáleném asi osm kilometrů od Hescombu. Toto starobylé místo je opředené řadou mýtů a legend. Podle jedné z nich mladá žena, která seskupení kamenů o půlnoci oběhne nahá, spatří muže, za něhož se provdává. Elliiny kamarádky potvrdily, že právě to měly ten večer v plánu,

ale když nastala půlnoc, většina z nich si to rozmyslela a pouze Ellie ještě s jednou dívkou se rozhodly nápad realizovat. Někdy v průběhu následujících patnácti minut Ellie zmizela.

Rollright Stones

Policie South Mercia se dostávala pod tlak, protože s případem nemohla hnout, Elliina rodina zase opakovaně vyzývala veřejnost, aby se přihlásili možní svědci, ale co se dívce stalo, zůstává dodnes záhadou. Ellie měřila 167 centimetrů a měla hnědé vlasy po ramena. V každém uchu měla pět perliček, na levém ukazováčku nosila stříbrný prsten s modrým kamenem, v jehož středu byly vyryté její iniciály.

Požádali jsme detektiva inspektora Marciu Tateovou, která vyšetřování případu Ellie Harbenové vede, o vyjádření. Sdělila nám však pouze to, že ostatky byly odeslány na expertizu a oficiální tiskové prohlášení vydají, až budou znát její výsledky. Vyžvala také, aby média respektovala soukromí Elliiny rodiny „v této nesmírně těžké chvíli“.

Každý, kdo by měl informace o tom, co se Ellie stalo, má neprodleně kontaktovat policii South Mercia na čísle 01452 056758 nebo se obrátit na CrimeStoppers.

Po útoku nožem ve Stroudu zatčen patnáctiletý chlapec

Policie vyslýchá mladíka po smrtelném pobodání šestnáctiletého Jadena Williamse minulý pátek... /Číst celý článek

Nová filmová adaptace knihy Cider s Rosie

Uznávaný režisér David Appia se v roce 2025 rozhodl zfilmovat mistrovské dílo Laurieho Leeho, natáčet bude ve Sladu... /Číst celý článek

Radnice přijímá nová opatření proti dopravním zácpám

Městská rada Cheltenham City se chystá představit nové schéma, které zabrání dopravním zácpám v centru... /Číst celý článek

Kontroverzní developerský projekt předmětem veřejného slyšení

Obyvatelé Upper Winthorpu nadále protestují proti realizaci projektu s 1500 novými bytovými jednotkami... /Číst celý článek

Muž (24) zemřel po srážce nákladních aut na A40

Sobotní smrtelná nehoda si vyžádala další lidský život, neboť Terry Lindsay z Bishop's Cleeve podlehl... /Číst celý článek

V Chipping Nortonu bude žít další

celebrita

Na oblíbené adrese „Chipping Norton“ se patrně rozšíří řady slavných obyvatel. Proslýchá se totiž, že hollywoodská hvězda...

/Číst celý článek

Místní hospoda se účastní celonárodní soutěže o nejlepší podnik

Hospoda Beetle & Frog z Temple Hescombu se dostala do užšího výběru prestižní...

/Číst celý článek

Gloucestershire převálcovál Middlesex v Twenty20

Sanderson skóroval v debutu století...

/Číst celý článek

• • •

OXFORD

Výhled z bytu Garetha Quinna je úchvatný i za špatného počasí, a to dnes rozhodně nepanuje. Blankytná obloha je jako vymetená, a když Maisie vyjde na balkon, i v takto brzkou ranní hodinu cítí na holých nohou hřejivé sluneční paprsky. Chvilí postojí venku a kochá se výhledem. Bydlí tu už bezmála šest let, a přesto se jí byt nikdy neomrzí. Miluje na něm úplně všechno: umístění, zařízení, prostor. Jedinou vadou na kráse je představa, že by musela dennodenně snášet kočárky čtyři patra dolů a zase ho vynášet nahoru. Ale to se vyřeší, až nastane čas. Sevře oběma dlaněmi hrnek bylinkového čaje

a zhluboka se nadechne čerstvého vzduchu. Z prostorného otevřeného obývacího pokoje za sebou slyší svého manžela u kávovaru Nespresso.

„Maisie,“ zavolá na ni. „Dáš si kafe?“

„Ne, díky. Mám čaj.“

O chvíli později za ní Quinn vyjde na balkon. „Velice elegantní,“ podotkne Maisie a prohlédne si ho od hlavy až k patě. „Ale nebude dnes na uniformu moc teplo? Čeká tě nějaký pohovor nebo co?“

Quinn odloží šálek na stůl. „Nic takového. Zatím ne. Je to kvůli setkání s obyvateli ohledně té pitomé uzavírky Botley Road. Běh na ztraceně dlouhou trať.“

„Kvůli tomu ses nemusel tak parádit.“ Maisie se na něj usměje přes okraj hrnku. „Děláš to pro sebe, přiznej se.“

Quinn se krátce zasměje. „Kdybych se rád hezky oblíkal, šel jsem na kněze. Včera jich byla ve městě celá horda. Asi nějaká konference. Mělas vidět ty hadry.“

Maisie se zamyslí. „Přemýšlím, jak se říká skupině kněží. Bílé límečky?“

Quinn zavrtí hlavou. „To mi spíš evokuje kravatáky. Nebo poldy. Každopádně budu na zítřek potřebovat další košili. Jde o tu operaci v Sommertownu, která bude určitě stejně poutavá jako ta báječná a zábavná agenda, co nás čeká dneska.“ Quinn si natáhne nohy. „Kdybych umřel nudou, postarej se o to, aby to uznali jako skon při výkonu služby.“

• • •

GLOUCESTER

Sotva detektiv inspektor Marcia Tateová projde dveřmi, už ostatní bombarduje otázkami. Vzhledem k tomu, že takto

postupuje vždy, nikoho to nijak zvlášť nepřekvapuje. Snad jen úroveň decibelů přizpůsobuje důležitosti případu, takže v tuto chvíli dosáhla v podstatě maximální hlasitosti.

„Něco nového o oběti? Bradleyová, jak jsme na tom s identifikací? Je to Ellie?“

Triona Bradleyová zaskřípe zuby. Stačila jí půlroční spolupráce s Tateovou a je s podivem, že si samým skřípěním nevykloubila čelist.

„Zatím nevíme, šéfe — dělají na tom přednostně, ale začali teprve v devět...“

Tateová si dramaticky povzdychne a ostentativně se zadívá na hodinky.

„Rozhodla ses osobně neúčastnit, seržo?“ zeptá se Bradleyové potutelně detektiv konstábl Holloway. „Moc brzy po avokádovém toustu?“

Ze zadní části místnosti se ozve smích. Bradleyová zvedne obočí, ale zdrží se komentáře — pokud jde o Hollowaye, pomsta musí nejprve dozrát, aby chutnala sladce. „Účastnila jsem se už spousty pitev, detektive konstáble Hollowayi, a snídaně mi nikdy nestála v cestě. Pro tvoji informaci, šel tam seržant Heston, a jakmile něco zjistí, okamžitě se ozve. Už mi psal, že k identifikaci použijí zubní záznamy.“ Změří si Hollowaye významným pohledem. „A kdyby ses namáhal přečíst si moji zprávu, věděl bys i to, že oběť byla nalezena obličejem dolů a s rukama svázanýma za zády izolační páskou. Což je věc, kterou najdeš v každé zahradní kůlně.“

„Tak fajn,“ pronese ostře Tateová, která očividně naznala, že se Bradleyové dostalo prostoru víc než dost. „Je ode mě příliš troufalé doufat, že už někdo obchází dům od domu a vyslýchá místní? A co ta žena, která našla hrob, mluvili jsme s ní?“

„Včera večer jsem s ní sepsal výpověď,“ zadrmolí Holloway. „Je užitečná asi jako dřevá lžíce. Furt jenom mlela o tom svým debilním psovi...“

„S obchůzkou začneme hned dopoledne,“ vyhrkne Bradleyová. „Nejbližší nemovitosti se sice nacházejí dost daleko, ale stejně je bude potřeba pokrýt...“

„Díky, detektive konstáble Bradleyová,“ pronese Tateová, „za velice užitečnou poznámku z příručky pro začínající policisty. A za odměnu se právě tohoto úkolu chopíte vy a konstábl Holloway.“

Tateové při těch slovech zlomyslně zajiskří v očích. Bradleyová sice doufá, že se jí to jenom zdálo, ale nejspíš ne. Holloway se tváří, jako by mu právě lekla zlatá rybka.

„Máme obcházet domy? Nejsou tu snad od toho uniformy?“

„Jste tu od toho vy, Hollowayi!“ opáčí Tateová odměřeně. „Dokud nerozhodnu jinak.“

„Navíc ten hrob museli vykopat před několika týdny — jaká je šance, že si někdo bude něco pamatovat?“

„To ale nezjistíte, dokud se nezeptáte, nemám pravdu? Navíc se bavíme o dost řídce zalidněné oblasti — a navíc samými zbohatlíky. Takoví lidé mají tendenci všímat si čehokoli nezvyklého. A k tomu mívají bezpečnostní kamery!“

• • •

Hescombe

Wikipedie, otevřená encyklopedie

Hescombe je malá vesnice v Cotswolds a civilní obec v Gloucestershiru, Anglie, situovaná nedaleko Broadwaye, Worcestershire. Při sčítání lidu v roce 2011 měla 76 obyvatel.

Geografické údaje [editovat]

Hescombe leží zhruba 3 kilometry od silnice A44 spojující Oxford s Eveshamem. Jedná se o hustě zalesněnou oblast, v níž se nachází Hescombe Mere, malé jezero o rozměrech přibližně 0,8 km na délku a 0,4 km na šířku (v nejširším bodě). Na svou velikost je nezvykle hluboké — maximální hloubka dosahuje 53 metrů.

Historie [editovat]

V 9. století se na místě nacházela osada, o níž se později psalo v *Knize posledního soudu* (*Domesday Book*). Název Hescombe patrně vznikl odvozením ze starých anglických slov *hægtesse* (čarodějnice) a *cumb* (údolí nebo kotlina), tedy „údolí čarodějnic“.^[1] O čarodějnicích, jež měly v tomto místě údajně žít, se traduje řada pověr, které zahrnují *Mother Crookfinger*, *Alice Cold-Bones* a *Black Agnes*.^[2] Mnozí moderní vědci se domnívají, že poslední jmenovaná byla pronásledována výhradně kvůli barvě pleti.^[3]

Ve středověku se v Hescombe Mere konalo několik čarodějnických procesů, pravděpodobně také kvůli extrémní hloubce tamní vody a strmému útesu na východní straně jezera. „Čarodějnické koupele“ byl postup praktikovaný na daném místě ještě v roce 1738.

Ilustrace části Rollright Stones z knihy Joan Blaeuové *Královi muži*

V okolí se nachází řada důležitých neolitických a megalitických nálezů z doby bronzové včetně Rollright Stones. Některá z nich se stala důležitými centry pro novodobé pohaný a další náboženské a ezoterické skupiny.^{[4][5]}

• • •

Bradleyová s Hollowayem tu strávili už hodinu, ovšem prozatím nic valného nezjistili. Navštívili asi desítku domů v nejbližším okolí, ale dozvonili se pouze ve třech: ve dvou jim dveře otevřel někdo z personálu s velmi chabou angličtinou, oznámil jim, že majitelé jsou pryč a o ničem dalším se nechtěl bavit, ze třetího se vynořil hipsterský chlapík na otcovské dovolené, v tílku a šortkách, který řídil „investiční fond kryptoměn“. Bradleyová musela předstírat kýchnutí, aby zamaskovala smích.

Jenomže jestli se vrátí do kanceláře s nepořízenou, on je ten humor přejde. Bradleyová úplně slyší, co by jim Tateová řekla: namazala by si je na chleba a nešetřila sarkasmem. Ale v řadě domů zbývá ještě jeden, poslední — sen všech časopisů o bydlení: krémová kamenná fasáda porostlá bujnou vistárií. Holloway zaparkuje na kruhové šterkové příjezdové cestě s velikým namodralým kovovým zajícem ve skoku, umístěným na ploše uprostřed.

„Další podělaná ztráta času,“ zamumlá cestou ke dveřím. „Vždyť odsud není vidět ani na tu pitomou silnici, natož na les.“

„Hele, nikdy nevíš,“ namítne Bradleyová optimisticky. „Třeba zrovna venčili labradora a po cestě narazili na hororový výjev.“

Holloway ji zpraží pohledem. „Vždyť ani netušíš, jestli mají psa...“

Vtom ho přeruší štěkot. Zpoza domu vyběhne veliký světlý labrador, řítí se směrem k nim a přistane jim u nohou v obláčku zvířeného prachu a drobného šterku.

Bradleyová se k němu obrátí. „První pravidlo policejní práce na venkově: lidi na sever od Londýna vždycky vlastní labradora!“ Ukáže směrem k domu: dveře se otevřely, na zápraží stojí žena a utírá si ruce do kuchyňské utěrky.

Třicátnice s dokonalým účesem, v drahých džínách a tričku tak bělostném, že stoprocentně ještě nemělo tu čest s prací. „Vypadá to, že nám psí alarm ušetřil práci.“

Není snadné tvářit se důstojně, když vám na stehno slintá rozdováděný labrador, ale Bradleyová dělá, co může.

„Detektiv seržant Bradleyová, detektiv konstábl Holloway, policie South Mercia. Vy budete paní Philippa Waverleyová...? Můžeme na chvíli dál?“

Žena těká pohledem od jednoho ke druhému. „Přišli jste kvůli tomu povyku v lese? Obávám se, že k tomu vám moc neřeknu. Nic o tom nevím.“

Bradleyová se na vteřinu odmlčí. „Přesto byste nám mohla být velice nápomocná.“

Podobných frází má na skladě spoustu — nejde o standardní policejní hlášky, ale ani o běžné každodenní obraty. Jsou lehce nevšední, vymyšlené tak, aby jemně vykolejily kohokoli, s kým bude mít co do činění.

Žena se tváří nerozhodně. „Ale za hodinu mám jógu...“

Bradleyová se na ni zářivě usměje. „Skvěle. Nezdržíme vás dlouho.“

• • •

*Textová zpráva od koronerky Barbie Markeyové detektivu
seržantu Trioně Bradleyové*

Předběžnej report. Vaše oběť rozhodně NENÍ
Ellie Harbenová. Další věc je, že v půdě nad
tělem jsme našli náušníci (na obrázku v příloze).
Oběti nepatřila, protože ta nemá propíchnutý
uši, a možná s naším tělem nijak nesouvisí, ale
pro jistotu jsme z ní sejmuli vzorek DNA. Blbý
je, že se jedná o jednoduchou stříbrnou pecku,
takže asi nic dostatečně specifickýho, aby se
dala dohledat. Ptala jsem se svýho kámoše
botanika na rychlost růstu tohohle konkrétního
druhu kopřivy. Když k tomu připočteme počasí,
který poslední dobou panovalo, k narušení
půdy došlo nejspíš tak před pěti až šesti
týdny. Takže v období mezi 10. a 17. červnem.
Snad to pomůže.

• • •

HESCOMBE

„Takže jste si v poslední době nevšimla ničeho podezřelého,
paní Waverleyová? Něčeho nebo někoho na ulici, čehokoli,
co vám připadalo zvláštní?“

Triona Bradleyová dělá, co může, aby zachovala klid, je-
nomže ta ženská lítá po kuchyni jako splašená. Neustále

něco bere do ruky a zase to pokládá nebo bezdůvodně pouští vodu. Jenom ji sledovat je vysilující.

Bradleyová odloží šálek (Villeroy & Voch, všimne si; #hogofogo). „Paní Waverleyová?“

Žena se k nim obrátí čelem. „Obývací pokoj se nachází v zadní části domu,“ pronese, jako by se jednalo o zbrusu novou dispozici, s jakou se ještě nikdy nesetkali. „Je z něj výhled na bazén. Držíme se doma a okolí si nevšímáme.“

„Nedošlo v nedávné době k vloupání do kůlny nebo jiných budov na vašem pozemku?“

Žena se zamračí. „Ne, ovšemže ne — to bychom přece nahlásili.“

„A co pes?“

Čelo se nacrčí ještě víc. „Co s ním?“

Bradleyová se usměje. „Vsadila bych se, že potřebuje hodně pohybu a okolní lesy jsou k venčení ideální. Mohla jste si všimnout něčeho, co vám tehdy nepřipadalo důležité. Nebo on možná...“

„Já do lesa nechodím,“ pronese paní Waverleyová až překvapivě kategoricky.

Bradleyová se znovu usměje. „Skutečně? To mě velice překvapuje.“

Žena sebou neznatelně cukne. „Tak když už to musíte vědět, to místo mě děsí. Dost na tom, že na něj narazíte na všemožných webových stránkách — aspoň že tam nepověsili pamětní desku, jinak bychom čelili neustálým nájezdům vykradačů hrobů.“

Bradleyová nechápe. „Promiňte, ale teď vám nerozumím. Jakých vykradačů?“

Žena si ji změří pohledem. „Copak vy nejste místní?“

„Jak jsme říkali, sídlíme v Gloucesteru. Já žiju ve Finstocku. Čili odpověď zní ne.“

„Takže o tom nevíte?“

„O čem?“

„O Babském dubu.“

„Babský dub? O tom jsem nikdy neslyšela.“

„*Skutečně? To mě velice překvapuje.*“

Žena si ji znovu změří pohledem. Očividně usoudila, že síly jsou vyrovnané.

Bradleyová se ušklíbne. „Třeba byste nás mohla vyvést z temnoty nevědomosti. Budte té lásky.“

Žena stiskne rty. „Stalo se to už dávno, někdy v padesátých letech. Děti tenkrát našly kostlivce. Lezly po stromech a vybraly si nesprávný kmen.“

Bradleyová nakrčí čelo. „Chcete říct, že byl uvnitř?“

Žena přikývne. „Ve vykotlané díře v tom starém děsivém stromě — v tom, co vypadá jako Ent.“

Bradleyová rozhodně nečekala nárazku na Tolkiena, nicméně přesně ví, který strom má paní Waverleyová na mysli. Navíc má pravdu, dub působí až děsivě živoucím dojmem, jako by se měl dát každou chvíli do pohybu.

„Říkalo se, že tam ty kosti musely ležet několik set let — větve prorostly přímo skrz hrudní koš. Ty kluky to tenkrát vyděsilo k smrti.“

„To si dovedu živě představit,“ konstatuje Bradleyová suše.

„Počkat, o tom jsem něco slyšel,“ ozve se Holloway zničehonic a obě tím zaskočí. „Akorát mi nedošlo, že to bylo tady. Považovali ji tenkrát za čarodějnici, že? Strčili ji dovnitř a svázali, aby zemřela hladu, ne?“

Žena se k němu obrátí. „Přesně tak. Nasadili jí železnou masku.“

• • •

Babský dub

Wikipedie, otevřená encyklopedie

Babský dub je staratý strom rostoucí v lesích poblíž obce Hescomb, Gloucestershire, Anglie. Do povědomí lidí vstoupil v roce 1956, když dva místní školáci objevili uvnitř kmene ženskou kostru. Forenzní antropologové použili k určení stáří kostí metodu radioaktivního uhlíku a výsledky ukázaly, že mohou být staré přibližně 300 let.

Ve světle těchto výsledků historikové naznačovali, že by se mohlo jednat o kosti Margery Templetonové neboli Long Meg, místní obyvatelky souzené za čarodějnictví v roce 1646.^[1] Neobvyklá výška kostry (přes metr osmdesát) by tomu rovněž napovídala. Podle dobových záznamů byla Long Meg podezřelá z několika nadpřirozených trestných činů: měla například zařídít, aby žena ze sousedství potratila, kráva jiné sousedky zase „úplně přišla o mléko“, navíc uřkla muže, který jí zkřížil cestu.^{[2][3]} Během procesu byla Templetonová vystavena nahá před početným davem přihlížejících, také jí oholili hlavu, aby úřední orgány mohly pátrat po nějakém čarodějnickém znamení neboli *stigma diabolicum*, které dle pověry obtiskoval na své následovníky sám ďábel. Do veškerých jizev, mozolů nebo ztvrdlé kůže jí zapíchali špendlíky, aby v nich objevili ďáblovo znamení. Tomuto zavedenému postupu se říkalo „propíchování čarodějnic“.^{[4][5]}

Babský dub

Poté byla Templetonová v Hescombe Mere posazena na pranýř připomínající upevněnou vahadlovou houpačku a ponořena do vody. To byla další z metod tzv. ženských trestů, podle níž ty, které klesly dolů, byly nevinné, zatímco ty, které se vznášely, byly čarodějnice.^[6] Naneštěstí pro Templetonovou byla žena viděna, jak se vznášá na hladině. Následně ji vytáhli z vody, svázali, nasadili jí železnou masku a napasovali ji s hlavou skloněnou do kmene stromu. Nakonec zemřela hladí.^{[7][8][9]} Čarodějnický proces s Templetonovou se stal jedním z nechvalně proslulých procesů během anglické občanské války; soudním úředníkem, který danému procesu předsedal, byl samotný Matthew Hopkins (cca 1620 — 1647), samozvaný „generál odhalující čarodějnice“.^{[10][11]}

Železná maska

Železná konstrukce, která pevně sevřela hlavu a jejíž část se vsunula do úst, kde stlačila jazyk. Používala se především pro ženy. Její funkce spočívala v umlčení nositelky a ve způsobení extrémní bolesti a traumatu.

• • •

Když o patnáct minut později sedí v autě, otočí se Holloway k Bradleyové. „Tys ten železný mučicí nástroj znala, že jo? Hned jsem viděl, že jakmile ho zmínila, bylo ti jasné, o čem mluví.“

Bradleyová se uculí. „Před lety vyšla jedna kniha, *Železná maska*. Tenkrát docela hit. O staré ženě nalezené ve vaně s podobnou maskou na hlavě, plnou bodláků a plevelů, přesně jak se slušelo pro nenávistnou starou semetricku jako ona. Poutavě popsáno, dalo by se říct.“

Holloway si potáhne pás. „Já mám pitomejších trestnějších činů dost v práci, nepotřebuju ve volném čase ještě číst příběhy o smyšlených zločinech.“

Bradleyová se podívá na mobil. „Jak vidíš, někdy se to může hodit.“ Zvedne oči. „Vypadá to, že ta žena nalezená v kmeni nebyla jediná. Tady se píše, že v tom jezeře čarodějnice často procházely zkouškou — svázali je a shodili ze srázu do vody, a to jen kousek od našeho stromu.“

„Proč to sakra dělali?“

„Tvrdilo se, že pokud vyplaveš na hladinu, jsi čarodějnice, zato když ses ponořil, očistil ses, což ti ale stejně bylo k prdu, protože ses utopil dřív, než se někdo namáhal skočit do vody, aby tě vytáhl. Podle všeho utonula spousta z nich.“

Holloway na ni udiveně hledí. „To fakt lidi prováděli takový prasárny?“

„Fakt,“ odpoví Bradleyová, ale napůl už se soustředí na něco jiného — právě jí přišel e-mail. Prolétne ho a o chvíli později se otočí k Hollowayovi. Vypadá rozrušeně. „Dorazila kompletní pitevní zpráva. Pospíšili si.“

Podá mu mobil.

„Kristepane,“ zamumlá Holloway. „To nám do hajzlu ještě scházelo.“

• • •

Odesílatel: S.Pannu@ghn-tr.nhs.uk

Komu: DIMarciaTateova@SouthMercia.police.uk

Datum: 24. července 2024, 13:55

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Případ č. LBS734/14G

Vzhledem k naléhavosti případu přikládám kompletní pitevní zprávu. Rozbor krve ani výsledky toxikologie samozřejmě zatím nemáme, navíc jsme na testování poslali vzorky DNA. Určení přesného času smrti je u mrtvého těla v takovém stupni rozkladu na hony vzdálené exaktní vědě, ale odhaduju to na šest týdnů.

Většina přílohy je zcela srozumitelná, za nejdůležitější považuju následující body:

- **Kovový předmět** nalezený zaklíněný v ústech. Vypadá to na běžnou nebo zahradní konzolu, jakou koupíte například v B&Q, takže vystopovat ji bude prakticky nemožné. S příčinou smrti nemá nic společného, a proto musela mít nějaký zvláštní význam pro vraha, případně se nějak vztahuje k oběti a/nebo motivu zločinu. Na předmětu se nenašly žádné otisky prstů.
- **Tetování.** Přikládám skicu, protože fotografie pořízená při pitvě je vzhledem ke stupni rozkladu kůže neprůkazná.
- **Chrup.** Jak víte, navzdory stavu lebky zůstal uvnitř dostatek zubů, aby bylo možné na základě zubních záznamů vyloučit Ellie Harbenovou (která navíc neměla tetování). Naše oběť ale měla zubní implantát, který by mohl pomoci při identifikaci. Dejte mi vědět, jestli se do toho mám pustit, ale mějte prosím na paměti, že to nebude snadný ani rychlý proces.

- **Izolační páska** na zápěstí. Důvodně předpokládám, že vrah oběť svázal před smrtí, ale s určitostí se to říct nedá. Zato jsme ale našli zrzavý lidský vlas, který se na pásku přilepil. A rozhodně nepatří oběti. Zkoumání pod mikroskopem ukázalo, že je barvený, přičemž původně byl světle hnědý nebo tmavě plavý. Poslal jsem ho do laboratoře k další analýze a (vzhledem k tomu, že je i s kořínkem) také na test DNA.

SP

MUDr. Suk Pannu, Královská akademie patologů
Primář Ústavu patologie, Všeobecná nemocnice
Gloucester

• • •

HESCOMBE

„Do prdele,“ uleví si Bradleyová s pohledem upřeným na mobil. „Ti idioti z *Daily Mail* už píšou o čarodějnickém kontextu a ohlas to má asi jako zpráva o smrti Lady Di. Zatím patnáct set komentářů a narůstá to.“

Holloway mrkne na displej. „Krucinál, to ti lidi nemají nic lepšího na práci?“

Bradleyová si povzdechne. „Zjevně ne. Ještěže nevědí o tom tetování. Kdyby se to dostalo ven, je po nás. Té věci se třemi hroty se říká ‚trikvetra‘ a neslouží jako symbol jenom v křesťanství, buddhismu a hinduismu, ale taky — tadá — ve wicce. Což je z tvého pohledu pohanství, Hollowayi.“

Holloway zakroucí hlavou a zadrmolí: „Kurvadrát. Jakej to má význam?“

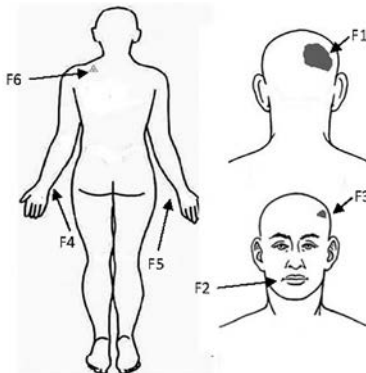
VŠEOBECNÁ NEMOCNICE GLOUCESTER
PITEVNÍ ZPRÁVA

Jméno Neznámé Věk 20—35 let Pohlaví Žena
Křestní jméno Druhé jméno Příjmení
Bydliště Neznámé
Příčina smrti Násilná ☒ Nehoda ☐ Sebevražda ☐ Nalezen/a mrtvý/á ☐ Podezřelá nebo nevysvětlitelná ☐
Pakliže se jednalo o dopravní nehodu, zaškrtněte jednu možnost Řidič ☐ Pasažér ☐ Chodec ☐ Jiná ☐
Vyšetřování vede Policie South Mercia, hlavní vyšetřovatelka detektiv inspektor Marcia Tateová

Popis těla Oblečené ☐ Polosvlečené ☐ Nahé ☒
Oči Hnědé Vlasy Hnědé, krátké, nebarvené
Hmotnost 65 kg Výška 173 cm
Rigor mortis Ano ☐ Ne ☒

Zranění

- F1 Fraktura lebky 11 × 8,5 cm
F2 Kovový objekt nalezený v ústech
(viz příloha)
F3 Tržná rána, hloubka 1,5 cm, nejspíše
způsobená nějakým ostrým předmětem
F4, F5 Páska, na níž byl nalezen lidský vlas (F5)
F6 Tetování (viz příloha)
.....
.....
.....
.....

PŘÍČINA SMRTI

ZPŮSOB ÚMRTÍ

Fraktura lebky na temeni, nejspíše způsobená kontaktem s nějakým plochým předmětem
Vražda ☒ Sebevražda ☐ Nehoda ☐ Přírozená smrt ☐
Nevysvětlená ☐ Dosud neurčená ☐

Podpis.....
Patolog

Datum..... 24. července 2024

Po vyplnění tajný dokument

FME/BM/os

Přílohy

Kovový objekt nalezený v ústech oběti

Nákres tetování

„To se ti bude líbit — podle užitečných webových stránek carodejnicviawicca.com jde o trojí vtělení bohyně země — tedy dívku, ženu a stařenu.“

Holloway si ji změřil pohledem. „Stařenu jako třeba tu, co našli vrostlou do toho stromu?“

Bradleyová přikývne. „Přesně tak.“

„No to mě poser.“

„Jo, líp bych to neřekla.“

Na semaforu naskočí zelená a Holloway sešlápne plyn.

„Na druhou stranu,“ pokračuje Bradleyová, „se tomu symbolu taky říká keltský uzel a má ho spousta Irů.“

„Takže buď je ta holka nějaká pošahaná podivínka, nebo...“

„...je to Irka jako poleno a ten znak se jí prostě líbil. A celá ta věc s Babským dubem je prostě jenom podělaná náhoda.“

„Jo, jasně,“ reaguje Holloway pochmurně. „Jaká je šance, že budeme mít takovou kliku?“

• • •

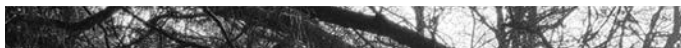
Mimořádná zpráva

Po nálezu těla pod zlověstným „čarodějnickým stromem“ začali obyvatelé Gloucestershiru věřit, že zmizení Ellie Harbenové souvisí s ČARODĚJNICTVÍM

- Ellie (19) byla naposledy spatřena NAHÁ na starobylém místě spojovaném s čarodějnictvím
- Tělo bylo nalezeno u stromu, v jehož kmeni zemřela hladu domnělá čarodějnice
- Policie odmítá potvrdit, zda tělo patří Ellie Harbenové
- Zničení přátelé nám řekli: „Věděli jsme, že je za tím víc, než policie připouštěla.“

Ellie (19) zmizela po svatojánské oslavě u Rollright Stones, kde s několika kamarádkami oživovaly děsivou starou praktiku: dívky musejí běhat nahé kolem kamenů, aby spatřily obličej svého budoucího manžela. O několik hodin později se na témže místě objevila skupina druidů a pohanů, aby oslavili letní slunovrat, žádný z nich však nebyl zatčen. Policie South Mercia se pokusila dementovat šířící se spekulace ohledně okultního podtextu dívčina zmizení a vydala prohlášení, podle nějž byli všichni účastníci oslavy slunovratu vyloučeni z okruhu podezřelých. Dále dodala: „Nemáme důvod se domnívat, že Elliino zmizení jakýmkoli způsobem souvisí s pohanstvím, satanismem nebo jinou podobnou praktikou.“

• • •

GLOUCESTER

„Takže taková je situace, pane.“

Larry Kearney se opře v křesle, kůže pod jeho váhou zavříže. Je to robustní muž s hustými šedivými vlasy, tmavým knírkem a pronikavými modrými očima. A zkoumavý pohled momentálně upírá na Tateovou.

„A co všechny ty čarodějnické hovadiny, co se kolem toho vynořily, Marce? Víš, že nemám rád překvapení.“

Tateová napočítá do deseti. Nikdo — opravdu nikdo — jí neříká Marce, kromě Kearneyho. Který navíc moc dobře ví, že ona sama vyslovuje své jméno „Marša“. Vytáčí ji to a říká si, zdaleka ne poprvé, jestli to Kearney nedělá právě proto.

„Uznávám, že to je nešťastné, pane. Ale opravdu jsme nemohli tušit, jaké události se s daným místem pojí.“

„Vždyť se o tom píše i na té debilní Wikipedii, takže úplné tajemství to asi nebude, ne?“

„Jak jsem říkala...“

„Kolik že je vás v týmu? A nikoho nenapadlo zadat slovo Hescombe do Googlu? Dokonce ani poté, co nás konfrontovali se všemi těmi druidskými kravinami spojenými s Roll-rights? Ale to my ne, my se až po krk vykoupeme v náboženských sračkách pošahanýho New Age. A to ani nemluvím o provizorní železný masce vyrobený z kovový zarážky nebo co je to do prdele za krám...!“

„Pane, my ale netušíme, jestli existuje nějaká souvislost mezi tou zarážkou a železnou maskou...“

„Kdyby ne, tak by to byla sakra divná úchylárna pro označení mrtvoly, nezdá se ti?“ štěkne Kearney a zpraží ji pohledem. „Hleď se ujistit, že tohle do tisku neunikne, jinak příště v Hescombe Mere se svázanýma rukama najdou tebe!“

Tateová se kousne do rtu. Kearney se obvykle nechová jako tak silně mizogynní hovado, ale kdyby ho na to upozornila, jenom všechno zhorší. Je to stejně marné jako snažit se popírat vinu. Její tým, její průser. Musí přijmout trest a spokojit se s tím, že ho později ve znásobené míře předá někomu dalšímu.

Kearney si kroutí knír, křeslo znovu zavrže. Tateová se otočí a vyhlédne ven z okna: tráva v okolí policejní stanice začala žloutnout. Počasí přechází do truchlivé fáze.

Kearney si poposedne dozadu, křeslo se zatřeše. „Co dál? Teď když už víme, že se nejedná o Ellie Harbenovou. Je ode mě příliš optimistické doufat, že máš nějaký plán?“

„No, jediná výhoda celého toho mediálního humbuku je šance, že se někdo přihlásí. A jakmile ji identifikujeme...“

„Takže mezi pohřešovanými jste ji nenašli? Tetování taky nic?“

„Bohužel ne, pane. Tělo je navíc v takovém stupni rozkladu, že zveřejnění fotografie oběti nepřipadá v úvahu.“

Kearney se suše zasměje. „To rozhodně. Nemůžeme dopustit, aby se nám geronti u snídani poblili do ovesný kaše.“

Zvedne ze stolu pero a začne si s ním pohrávat. „Svoláme tiskovku,“ řekne po chvíli. „Tím to celé urychlíme a uvedeme na pravou míru. Kdyby nic jiného, snad se nám podaří přivést lidi trochu k rozumu.“

Tateová se zachmuří. Je jí jasné, kam to celé povede. A zdaleka nepůjde jen o působení na zdravý rozum.

„Spojte se s *BBC Points West*. Joyce se mnou může počítat. Vždycky rád pomůžu, Marce. Však víš. Já vždycky rád pomůžu.“

• • •

Adam Fawley

25. července 2024

07:45

Dnes jsem s přípravou snídani pro Lily na řadě já a malá je extrémně vybíravá, což mi situaci neulehčuje.

„Ne, zlatíčko, palačinky mít nemůžeš, zůstává po nich hrozný nepořádek. Ale máme křupinky Coco Pops, nebo ti můžu udělat vajíčko naměkko a vojáčky.“

„Vajíčka nemáme,“ pronese Alex s pohledem upřeným na televizní obrazovku. „Došla. Děkala jsem přece suflé.“

„Aha, takže jenom Coco Pops.“ Povzbudivě se na Lily usměje. „A ty máš přece tak ráda!“

Prohlíží si mě těma svýma obrovskýma očima a netváří se dvakrát přesvědčeně. Rozhodnu se převzít iniciativu, nasypu do její mističky s medvídkem Pú cereálie a zaliju je mlékem. Chvilí trvá, než vezme do ruky lžíci, ale jakmile to udělá, je to v suchu. Považujte mě za vítěze.

„Není to ten chlápek, kterého znáš?“

Obrátím se k Alex a teprve teď začnu vnímat, co říkala. Má pravdu, muže na obrazovce poznávám. Detektiv superintendant Lawrence Kearney, policie South Mercia. Na jméno bych si bez popisku asi nevzpomněl, ale obličej si vybavuju bezpečně. Od chvíle, kdy jsme dělali na případu Camilly Rowanové, přibral pár kilo, ale taky už to bude — kolik? — šest let? Po chvíli si uvědomím, že zatahuju břicho a zatínám svaly, jenomže Alex stejně dál hledí na obrazovku. Zvuk je ztlumený, přesto zaslechnu slova „veřejnost“ a „informace“.

„Našli mělký hrob a v něm nějakou nebohou ženskou,“ řekne Alex a přitiskne si hrnek s čajem k hrudi. „Neznají její totožnost, její zmizení nikdo nenahlásil.“

„Říkali, jak dlouho tam ležela?“

„Myslím, že jen několik týdnů. Moc dlouho ne.“

Zvednu oči a uvidím záběry hustě zalesněné oblasti. Stromy jeden vedle druhého vrhající stíny. I v letním slunci to tam působí podivně chladným dojmem. Hodně osamělé místo pro nález těla, zvlášť když vás nikdo nehledá.

Alex si povzdechne. „Další příběh, jehož vyústění se asi nikdy nedozvíme.“

• • •

Odesílatel: BarbieMarkeyova@SouthMercia.police.uk

Komu: DSTrionaBradleyova@SouthMercia.police.uk

Datum: 25. července 2024, 09:06

Důležitost: VYSOKÁ

Předmět: Případ č. LBS734/14G — výsledky DNA, urgentní

Právě přišly z laboratoře. Na náušnici bohužel žádná DNA, ale klidně ji mohl smýt i jemnej déšť. Naše oběť není v databázi ani mezi pohřešovanějma osobama, takže nemá záznam v rejstříku ani nikdo nenahlásil její zmizení, což vám asi moc nepomůže užít pátrání.

Totéž naštěstí neplatí pro vlas nalezenej na pásce.

BM

Příloha

Zpráva o shodě u pohřešované osoby

Zpráva vystavena:	24. 7. 2024	Ref. číslo:	IAM/130441
Zprávu vystavil:	Laura Gravelingová	Kopie:	V8.0

Profil DNA-17 získaný z nalezeného vlasu (vzorek 1) byl porovnán se vzorky v databázi pohřešovaných osob s pozitivním výsledkem (vzorek 2).

		Vzorek 1		Vzorek 2	
		Ref. číslo vzorku: MG3169/22C		Ref. číslo vzorku: VE5543/76P	
Lokus	Index	Genotyp		Genotyp	
vWA	2,441	16	18	16	18
TH01	6,812	8	9,3	8	9,3
D8S1179	34,201	12	15	12	15
FGA	4,112	22	25	22	25

D21S11	8,907	28	30,2	28	30,2
D18S51	1,145	13	15	13	15
D2S138	12,998	16	18	16	18
D16S539	1,301	13		13	
D19S433	7,654	15	17	13	14
D3S1358	1,662	15	17	15	17
D1S1656	4,002	12	17,3	12	17,3
D2S441	2,041	10	11	10	11
D10S1248	3,804	14		14	
D12S391	2,718	19	21	19	21
D22S1045	2,086	12	15	12	15
SE33	3,921	27,2	30,2	27,2	30,2
Amelogenin	N/A	X	X	X	X

Interpretace

Profil DNA nalezený na místě činu, získaný ze vzorku DER/20 (vzorek 1) s referenčním číslem LBS734/14G, vygeneroval shodu s profilem DNA v databázi pohřešovaných osob (vzorek 2) s domněle zemřelou osobou — uloženo pod referenčním číslem 372844/DM.

Pravděpodobnost shody DNA profilů u dvou nepříbuzných osob je průměrně menší než 1 k miliardě (1 000 000 000).

Potvrzují, že výsledky představují přesnou a skutečnou interpretaci surových dat získaných z obou výše zmíněných vzorků. Výsledky byly získány v souladu s Regulačními kódy z praxe forenzní vědy (verze 1, datovaná březnem 2023) plynoucí z ověřené, platné vědecké metody zaznamenané v Seznamu akreditací ISO/IEC 17025:2017.

Vedoucí pracovník:

Matt Ghaleb

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vražedné peníze.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.